

ΜΗΝΥΜΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΘΕΑΤΡΟΥ

από τον **Brett Bailey**

Όπου υπάρχει ανθρώπινη κοινωνία, εκδηλώνεται το ασυγκράτητο πνεύμα της παράστασης.

Κάτω από δέντρα σε μικρά χωριά, πάνω σε σκηνές υψηλής τεχνολογίας στις μητροπόλεις του κόσμου, σε σχολικές αίθουσες, σε γήπεδα και σε ναούς· σε υποβαθμισμένες αστικές περιοχές, σε εμπορικά κέντρα, σε κοινωτικά κέντρα και υπόγεια στο κέντρο της πόλης, οι άνθρωποι μαζεύονται για να κοινωνήσουν στους εφήμερους θεατρικούς κόσμους που εμείς δημιουργούμε προκειμένου να εκφράσουμε την ανθρώπινη πολυπλοκότητα, την διαφορετικότητα και την ευαισθησία μας με σάρκα, ανάσα και φωνή.

Μαζευόμαστε για να κλάψουμε και να θυμηθούμε, για να γελάσουμε και να σκεφτούμε. Για να μάθουμε, να επιβεβαιώσουμε και να φανταστούμε. Για να θαυμάσουμε τις τεχνικές επιδεξιότητες και για να ενσαρκώσουμε θεούς. Για να κοπεί σε όλους μας η ανάσα με την ικανότητά μας να αναγνωρίσουμε την ομορφιά, τη συμπόνια και τα τερατουργήματα. Ερχόμαστε για να ενεργοποιηθούμε και για να πάρουμε δύναμη. Για να δοξάσουμε τον πλούτο των διαφορετικών πολιτισμών μας και να διαλύσουμε τα όρια που μας χωρίζουν.

Όπου υπάρχει ανθρώπινη κοινωνία, εκδηλώνεται το ασυγκράτητο πνεύμα της παράστασης. Γέννημα της κοινότητας, φορά τις μάσκες και τα κοστούμια των διαφορετικών παραδόσεων μας. Χρησιμοποιεί τις γλώσσες, τους ρυθμούς και τις χειρονομίες μας, και καταργεί τον χώρο ανάμεσα μας.

Και εμείς, οι καλλιτέχνες που εργαζόμαστε με αυτό το αρχέγονο πνεύμα, αισθανόμαστε υποχρεωμένοι να το διοχετεύσουμε μέσω της καρδιάς μας, των ιδεών μας και του σώματός μας ώστε να αποκαλύψουμε την πραγματικότητά μας σε όλο της το γήινο μέγεθος και το λαμπερό μυστήριό της.

Αλλά σε αυτή την εποχή εκατομμύρια άνθρωποι παλεύουν να επιβιώσουν, υποφέρουν κάτω από τυραννικά καθεστώτα και έναν αρπακτικό καπιταλισμό, και προσπαθούν να ξεφύγουν από τις συγκρούσεις και τις κακουχίες. Σε αυτή την εποχή που ζούμε η ιδιωτικότητά μας παραβιάζεται από μυστικές υπηρεσίες και οι λέξεις λογοκρίνονται από παρεμβατικές κυβερνήσεις. Σε αυτή την εποχή τα δάση εξολοθρεύονται, είδη του ζωϊκού βασιλείου εξολοθρεύονται και οι ωκεανοί δηλητηριάζονται. Μια τέτοια εποχή τι αισθανόμαστε υποχρεωμένοι να αποκαλύψουμε;

Σε αυτό τον κόσμο της άνισα κατανεμημένης εξουσίας, σε έναν κόσμο όπου διάφοροι ηγεμονικοί κανόνες προσπαθούν να μας πείσουν πως ένα έθνος, μια φυλή, ένα γένος, μια σεξουαλική προτίμηση, μια θρησκεία, μια ιδεολογία ή ένα πολιτισμικό πλαίσιο

είναι ανώτερο από όλα τα άλλα, μπορούμε πράγματι δικαιολογημένα να επιμείνουμε ότι οι τέχνες πρέπει να αποδεσμευτούν από κοινωνικές ατζέντες;

Μήπως εμείς οι καλλιτέχνες της αρένας και της σκηνής προσαρμοζόμαστε στις στείρες απαιτήσεις της αγοράς; Ή μήπως αρπάζουμε τη δύναμη που έχουμε για να καθαρίσουμε το τοπίο στην καρδιά και στο μυαλό της κοινωνίας προκειμένου να μαζέψουμε τους ανθρώπους γύρω μας, να εμπνεύσουμε, να μαγέψουμε και να πληροφορήσουμε, και να δημιουργήσουμε έναν κόσμο ελπίδας και ανοιχτόκαρδης συνεργασίας;

Μετάφραση από τα αγγλικά για το Ε.Κ.Δ.Ι.Θ. Νεόφυτος Παναγιώτου
Επιμέλεια μετάφρασης από τα αγγλικά για το Ε.Κ.Δ.Ι.Θ. Βίκυ Μαντέλη